

2. Потятиник Б. Медіа: ключі до розуміння: Медіа-критика. Львів: «ПАІС», 2004. 312 с.
3. Почепцов Г. Г. Коммуникативные технологии двадцатого века. Москва: Рефл-бук ; К.: Ваклер, 2000. 352 с.
4. Швидка О. Б. Феномен комунікаційного середовища як складова соціально-комунікаційної теорії. Культурологія та соціальні комунікації: інноваційні стратегії розвитку: матеріали міжнар. наук. конф., Харків, 19–20 квітня 2012 р. Х., 2012.
5. Шлыкова О. В. Культура мультимедиа: учеб. пособие. М.: ФАИР-ПРЕСС, 2004. 416с.

*Гудима Ю.А.
студентка магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: д-р філол. наук,
професор кафедри інформаційної та
соціокультурної діяльності ТНЕУ
Шкіцька І. Ю.*

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ОСВІТИ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Інформатизація, яку спостерігаємо сьогодні в усіх сферах суспільного життя, вимагає визначення стану і тенденцій розвитку напрямів освіти, які безпосередньо стосуються необхідності професійної підготовки фахівців, — для виконання завдань, пов'язаних з управлінням інформаційними потоками, а також задоволення соціальних, зокрема інформаційних, потреб. З огляду на це наша наукова розвідка, присвячена окресленню тенденцій і напрямів розвитку сучасної освіти в інформаційному суспільстві, є актуальною.

Аналіз наукових праць з проблем освіти дає підстави говорити про те, що моделлю особистості в сучасній парадигмі освіти має стати інноваційна людина [4, 7, 9], яка розглядає навколишній світ не як сталу, гармонійну структуру, до якої потрібно пристосовуватися, а як сферу пізнавальної та практичної невизначеності, що передбачає низку труднощів, які треба долати. Винахідливість стає архетипом діяльності для інноваційної людини, а провідною метою навчання – формування в неї власної дослідницької позиції, тобто значення набуває процес переходу в освітній діяльності від школи пам'яті до інституту роботи з мисленням. Необхідною вимогою до нового образу людини як еталона освітньої продукції є духовна орієнтація в її розвитку [7].

Означені тенденції інформатизації суспільства проектується і на процеси інформатизації освіти й потребують розвитку відповідних освітніх напрямів, здатних подолати виявлені суперечності.

Одним з таких напрямів є медіа-освіта, виокремлена на перетині завдань комп'ютеризації навчального процесу й опанування вмінь сприймати й осмислювати різні повідомлення, що є необхідно передумовою підготовки до життя в сучасному інформаційному світі [6].

В умовах глобалізаційних змін інноваційних освітніх процесів можна говорити про перспективність такого напрямку медіаосвіти, як медіасамоосвіта. Це актуально, оскільки в умових сьогодення йдеться про освіту впродовж життя, а дорослі люди, які опанували певний фах, продовжують активну інтеракцію із засобами масової інформації. І часто саме рівень їхньої медіаосвіти спонукає їх до набуття нових знань або їх оновлення через ЗМІ [3].

Розглянемо основні сучасні освітні технології.

E-learning (від англ. Electronic learning – електронне навчання) – система електронного навчання (дистанційне навчання, навчання із застосуванням комп'ютерів, мережне навчання, віртуальне навчання за допомогою інформаційно-комунікаційних, електронних технологій) [2, с. 18].

Smart-навчання – це об'єднання навчальних закладів, викладачів і студентів для спільної освітньої діяльності за допомогою Internet-технологій на базі загальних стандартів, угод і технологій. Ідеться про спільне створення та використання викладачами і студентами освітнього наповнення і про спільне навчання [5, с. 31].

МООС (з англ. Massive open online cours) – це інтернет курс з великомасштабною інтерактивною участю та відкритим доступом через Інтернет [11].

Змішане навчання, що передбачає не тільки використання технологій, зміна яких повинна бути зіставлена з динамічною культурною парадигмою навчання, а й використання різноманітних технік, теоретичних обґрунтувань та методик [9, с. 49].

Дистанційне навчання – це технологія, що базується на принципах відкритого навчання, широко використовує комп'ютерні навчальні програми різного призначення та створює за допомогою сучасних телекомунікацій інформаційне освітнє середовище для постачання навчального матеріалу та спілкування [5, с. 7].

Синхронне навчання – навчання, в якому дистанційно віддалені користувачі зараховуються в групи з певними часовими інтервалами навчання відповідно до складеного розкладу [1, с. 79].

Асинхронне електронне навчання – навчання, що передбачає початок і завершення дистанційного курсу студентом/слухачем у різний час відповідно до власного розкладу [1, с. 81].

Адаптивне навчання – це навчальна модель, яка використовує техніку і нові технології для потреб учнів, студентів у вигляді «інтерактивних навчальних пристроїв».

Мобільне навчання (Mobile learning) – навчання, що дає можливість отримувати навчальні матеріали на персональні комп'ютери, смартфони та мобільні телефони. Спеціальні програми для мобільних пристроїв з посиленнями на освітні сайти роблять доступним будь-який освітній матеріал.

Таким чином, у сучасних умовах відбувається зміна орієнтацій і очікувань індивідів від отримання освіти. Поряд з прагненням одержати певний обсяг знань, доступ до особливої інформації, опанувати певні навички та набути умінь, людина все більше орієнтується на збереження своєї автономності, що виявляється у вибірковості щодо впливу зовнішнього середовища та прагненні до виявлення творчої активності.

Список використаних джерел

1. Вовк О.Б. Системи електронного навчання – нові форми сучасної освіти. Львів: Національний університет Львівська політехніка, 2015. С.79-86
2. Гікун А., Магурян Я. Smart-освітата особливості її впровадження в Україні. *Smart-освіта: ресурси та перспективи: матеріали III Міжнар. наук.-метод. конф.* Київ: НЕТУ, 2018. 252 с.
3. Данилова О., Манак В., Манак Д. Мультимедія власноруч: текст, графіка, анімація, відео. Київ, 2006. 120 с.
4. Лутай В. Про розроблення концептуальних засад філософії сучасної освіти. *Вища освіта України.* 2005. № 4. С.13-17.
5. Любчак І.С. Застосування smart-технологій у сучасному освітньому процесі. *Дистанційне навчання як сучасна освітня технологія: матеріали міжвузівського вебінару / відп.ред. Л.Б. Ліщинська.* Вінниця. ВТЕІ КНТЕУ, 2017. 102с. URL: http://www.vtei.com.ua/images/VN/31_03.pdf. (дата звернення 12.10.2019).
6. Матвієнко О.В. Інформаційна професія: аналіз підходів до розуміння змісту діяльності та напрямів підготовки спеціалістів. *Гуманітарні науки.* 2002. № 2. С. 20-26.
7. Матеюк О. П., Матеюк Ю. А., Матеюк О. А. Инновационное образование как социально-культурный феномен, ценностное достояние личности и основа развития социально-профессиональной компетентности будущего специалиста
8. Сенько Ю. Образование: обращенность в будущее. *Alma Mater.* 2006. № 3. С. 3-10.
9. Теорія та практика змішаного навчання: монографія / за ред. В.М. Кухаренка. Харків: Міськдрук: НТУ, 2016. 284 с.
10. Шубелка Н.В. До питання про освітню парадигму. *Педагогіка і психологія.* 2000. № 3. С. 43-50.
11. Kaplan, Andreas M.; Haenlein, Michael. Higher education and the digital revolution: About MOOCs, SPOCs, social media, and the Cookie Monster (англ.) *Business Horizons* : journal. 2016. Vol. 59, № 4. P. 441–450.

Дашкевич В.Я.

студент магістратури

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

Науковий керівник док. політ. н., професор кафедри
інформаційної та соціокультурної діяльності ТНЕУ

Лазарович М. В.

МОДЕЛЬ КОМУНІКАЦІЇ НА РІВНІ МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ

Проблеми комунікації на рівні місцевих органів влади були завжди, адже саме на місцях забезпечується конституційне право громадян на інформацію. На рівні місцевих органів влади проходить налагодження контакту влади із цільовою аудиторією населення, узгоджено надання публічних послуг із вимогами громадян, здійснюється контроль якості цих послуг та оперативно реагується на зміни в інформаційному просторі.